

efter lovforslagets § 14, bør en midlertidig afgørelse om forældremyndighed overvejes. En midlertidig overførsel af forældremyndigheden bør også overvejes i de situationer, hvor den fælles forældremyndighed er ophævet efter lovforslagets § 11 på grund af uovervindelige samarbejdsproblemer, og hvor der i afgørelsen er lagt vægt på, at den forælder, der af retten er tillagt eneforældremyndighed – og som nu ønsker at flytte til udlandet – ville være bedst egnet til at sikre barnets kontakt med den anden forælder. Det kan desuden indgå i vurderingen, hvilken betydning flytningen til udlandet har for barnet i forhold til barnets kontakt til samværsforælderen, anden familie, skole, venner og dagligdag.

En midlertidig afgørelse om, at samværsforælderen får forældremyndigheden over barnet, vil sikre, at barnet bliver i landet, indtil der er truffet en endelig afgørelse om forældremyndighed og barnets bopæl. Det vil samtidig gøre den anden forælders flytning med barnet til udlandet ulovlig, og barnet vil kunne søges tilbagegivet efter reglerne i Haagerkonventionen af 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser eller Europarådskonventionen af 1980 om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed mv.

Så længe barnet har bopæl her i landet, har danske myndigheder kompetence til at behandle forældremyndigheds- og bopælssager vedrørende barnet, jf. retsplejelovens § 448 f. Flytter barnet under sagens behandling, kan danske myndigheder desuden færdigbehandle sagen, og en eventuel afgørelse om fælles forældremyndighed eller barnets bopæl vil kunne søges fuldbyrdet i det land, hvor barnet er flyttet til. Er det pågældende land en del af det internationale samarbejde om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed mv. (Europarådskonventionen af 1980) vil den udenlandske domstol som udgangspunkt være forpligtet til at anerkende og fuldbyrde en dansk afgørelse om forældremyndighed.

Varslingspligten gælder også for en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, og som ønsker at flytte sin bopæl til et andet sted i landet eller til udlandet. Dette giver indehaveren af forældremyndigheden lejlighed til at bringe spørgsmålet om samvær op over for samværsforælderen eller statsforvaltningen, såfremt den eksisterende samværsaftale eller afgørelse ikke længere vil kunne fungere hensigtsmæssigt på grund af f.eks. stor geografisk afstand.

Det bemærkes, at pligten til at varsle flytning som udgangspunkt også gælder i de tilfælde, hvor der af forskellige årsager ikke på tidspunktet for flytningen er kontakt mellem barnet og den forælder, barnet ikke

bor hos, f.eks. fordi der ikke er aftalt eller fastsat samvær, eller fordi et samvær er ophævet. Har der derimod *aldrig* været etableret kontakt mellem barnet og den anden forælder, eller ikke været kontakt i en længere periode, og er der eneforældremyndighed, kan varslingsbestemmelsen dog tilsidesættes. En forælder, der ikke kender den anden forælders adresse, må søge adressen oplyst hos folkeregistret. Er den anden forælders adresse ikke registreret der, eller er den beskyttet, er der ikke pligt til at foretage yderligere for at få adressen oplyst. Har den forælder, der skal varsle, selv adressebeskyttelse, og er der samvær, men således at afhentning og aflevering f.eks. finder sted i en institution, kan varslings efter omstændighederne undlades, hvis flytningen ikke har indflydelse på det allerede etablerede samvær, herunder afhentning og afleveringsstedet. Det påhviler den forælder, der skal varsle, at godtgøre, at varslingen ikke kunne ske, eller at varslingen kunne undlades.

Til kapitel 4

Samvær mv.

I dette kapitel behandles spørgsmålet om samvær med forældre, samvær med andre og anden kontakt. Kapitlet omhandler desuden den ret, som en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, har til at få orientering mv. om barnets forhold.

Til § 19

Samvær med forældre

Bestemmelsen indeholder grundreglerne om samvær, og afløser § 16 i den gældende lov.

Af *stk. 1, 1. pkt.* fremgår, at barnet er i centrum, og at barnet har en ret til samvær, selv om den, snarere end en juridisk ret for barnet, rummer en moralsk ret. Dermed understreges, at det er barnets interesse i samvær, der er det grundlæggende, hvilket således er med til at understrege og styrke barnets perspektiv i loven, jf. pkt. 4.1.2. og 4.1.3. i de almindelige bemærkninger. I *2. pkt.* fremhæves, at begge forældre, både den, der har barnet boende, og den, der ønsker at have kontakt med barnet, har ansvaret for, at barnet har samvær. Dette er et andet af lovens vigtige hovedprincipper, som yderligere præciseres ved den foreslåede bestemmelse om, at forældrene som udgangspunkt har fælles forældremyndighed, jf. lovforslagets § 11, og princippet om, at forældrene skal deles om transporten af barnet, herunder udgifterne hertil, jf. lovforslagets § 21, stk. 3.

I *stk. 2* foreslås, at den forælder, der ikke har barnet boende, kan henvendes sig til statsforvaltningen for at